

Kaksi esitelmää

Rouva Thyra Jurveliuksen eläinsuojelusarpajaisten

hyväksi

Mäntässä

Zacharias Topeliukselta ja Constance Ullnerilta.

Kirje Z. Topeliukselta.

Maanmiehet Mäntän tehtaalla!

Olen kuullut että oikeamieliset ihmiset teidän seassanne ovat yhtyneet suojelemaan turvattomia, rääkättyjä eläimiä. Ja jott'ei kenkään arvelisi tätä turhamaisuudeksi kaupunkien herrasväeltä, tahdon kertoa teille mitä tarkoitetaan sillä, jota sanotaan *eläinsuojelus-yhdistyksiksi*.

Se on niin, että jos tahdomme vaeltaa Jumalan rakkaudessa ja Jeesuksen Kristuksen seuraamisessa, tulee meidän harjoittaa oikeutta ja armeliaisuutta kaikkia eläviä olentoja kohtaan, ihmisiä ja eläimiä. Jumala rakastaa kaikkia luomiansa; ei varpusta putoo maahan ilman hänen tahtoansa. Katsokaa minkä kunnian Jumala on osoittanut sieluttomille eläimillekin, koska maailman Vapah-taja mainitaan *Jumalan karitsaksi* ja Pyhä henki on astunut alas *kyyhkysen* haahmossa! Ihminen on korkeampi luoma, koska hän kantaa sisässään Jumalan kuvaa, mutta juuri sentähden tuleekin hänen olla Jumalan kaltainen oikeudessa ja armeliaisuudessa. Hän on asetettu eläinten herraksi ja isännäksi, kaikki ovat he hänen alamaisiansa, ja heidän täytyy häntä palvella ja totella. Mutta mitä sanoo Jumala, jos isäntä lyö palvelijoitaan syyttömästi? Jumala sanoo (Jaak. 5: 4), että rääkättyjen huuto on nouseva Herran korviin. Jokainen syytön kärsimys, jonka me saatamme eläimille, ilman hyödyttä, ilman tarpeetta usein ainoastaan omaksi huviksemme, on kapinaa Jumalaa vastaan ja nousee taivaan valta-istuimelle todistamaan meille tappioksi.

Ymmärrämmehän että meidän tulee harjoittaa oikeutta ja hyvyyttä ihmisiä kohtaan. Meillä on lait, jotka kieltävät meitä tekemästä vääryyttä ihmisille. Mutta ei ole olemassa mitään semmoista lakia, joka suojelisi eläimiä. Toisen kotieläinten vahingoittaminen on kielletty; saatamme myöskin saada sakkoa muista julmuuksista, jos joku nostaa kanteen; mutta missä on se laki, joka voi meitä estää vihassa ja typeryydessä ruoskimasta hevosiamme, näännyttämästä leh-

miämme, piinaamasta eläimiämme teurastuksessa tai antamasta kalojen ja lintujen vitkalleen kuolla julman kuoleman, sen sijasta kuin pikaisesti päästäisimme heidät kärsimyksestään? Sen tähden arvelee moni voivansa kiduttaa eläimiä mielensä mukaan, siihen muka ei kenenkään tule. Mutta he erehtyvät, Jumalan tulee siihen hyvin läheisesti, ja ihmisten tulee siihen myös. Sillä se, joka pahuudessa kiduttaa eläintä, hänellä on semmoinen mielenlaatu, että hän yhtä helposti saattaa murhata ihmisen tai räähätä häntä. Lapsilla on se paha tapa, että he ymmärtämättömyydessään piinaavat eläimiä. Mutta mitä tulee lapsista, jos he saavat kasvaa semmoisen mielenlaadun vallitessa? Kysyessämme murhaajilta ja muilta törkeiltä pahantekijöiltä heidän lapsuuttansa, saamme kuulla miten he ovat alkaneet repäisemällä jalat karpäselä tai polkemalla elävää sammakkoa tai kivittämällä pikku-lintuja tai pistämällä palavaa taulaa hevosen korviin.

Kun nyt ihmisillä on lait, jotka heitä suojelevat, ja monta hyväntekevää yhdistystä, jotka auttavat köyhiä, niin ovat muutamat oikeamieliset miehet ja naiset arvelleet ett'ei myöskään saisi unhottaa turvattomia eläimiä, joita niin usein räähätään ilman minkään lain niitä suojelematta. Ja niinpä ovat nämä miehet ja naiset yhdistyneet koettaakseen ehkäistä vääryyksiä ja osoittaakseen itse tietä harjoittamalla hyvyttä ja oikeutta esikuvaksi. Mutta eivät he voi saada paljoa aikaan itsekukin erikseen, heidän täytyy saada kansa mukaansa. He tietävät että löytyy paljon oikein-ajattelevia ihmisiä, jotka tahtovat vaeltaa Jumalan rakkaudessa ja tehdä oikeutta kaikille, mutta jotka eivät ennen ole tulleet ajattelleeksi eläimiä. Heidän puoleensa kääntyvät eläinsuojelus-yhdistykset sanoen jokaiselle isännälle ja jokaiselle talon-emännälle ja jokaiselle oikeamieliselle kristitylle: muista että eläimetkin ovat Jumalan luomia ja todistavat meistä viimeisenä päivänä! Muista lapsiasi, että niinkuin he näkevät sinun tekevän, niin tekevät he perästä! Muista maatamme, että se kaikissa olkoon kristillinen maa tarvitsematta hävetä muiden maiden rinnalla vääryyksien ja väkivallan vuoksi heikkoja ja turvattomia vastaan!

Tiedätkö mitä sanovat meistä muissa maissa? Muukalainen, tullessaan luoksemme, tekee päätelmänsä sen mukaan, mikä on lähinnä hänen silmäinsä edessä. Silloin hän sanoo: täällä asuu Suomessa kelpo kansaa; ovat lainkuuliaisia, rehellisiä, vieraanvaraisia; osaavat tehdä työtä, osaavat lukea, heillä on hyvä sydän ja hyvä ymmärrys; mutta, lisää hän, se on ikävää että he ovat niin raakoja tavoitlansa. Tullessamme Suomeen, sanoo hän, näemme usein

miehen ruoskivan hevostansa ilman vähintäkään syytä. Ja miltä näyttää useissa karjatarhoissa ja talleissa? . . . Niin, hän sanoo niin, ja voisihan hän sanoa meistä enemmänkin, mutta hänhän on nähnyt niin vähäsen. Olen matkustanut ulkomailla monissa maissa ja ani harvoin olen nähnyt minkään ajomiehen lyövän hevostansa; hän vain roiskahuttaa ruoskalla ilmaa, tahtoessaan jouduttaa kyytiä. Olen ulkomailla nähnyt talleja ja karjatarhoja köyhissä torpissakin ja köyhissä talonpojan-taloissa. Siellä on siistiä ja sievää, niinkuin ihmisten omassa tuvassa, siellä on valoisaa oikeista ikkunoista. Jos sattuu juoksemaan puro läheltä taloa, johtaa aina ränni raitista juoksevaa vettä karjatarhan läpi. Ja kun he sillä tavoin hoitavat karjaansa, voimme ymmärtää että myöskin pitävät arvossa ystävyyttä eläimiä kohtaan.

Niin, enhän sano että kaikki kansat ulkomailla ovat yhtä oikeamielisiä. Eteläisemmät kansat maanosassamme saattavat kyllä olla julmia eläimille, jopa julmempiakin kuin me itse. He pyydystävät muuttolintuja verkoilla keväisin ja kesäisin, tappavat pääskysiä ja kiuruja sadointuhansin ja myyvät niitä sitten nykittynä herkuiksi rikkaille. Paavi itse Roomassa pyydystelee huviksensa pääskysiä verkoilla. Mutta tämä on herättänyt semmoista inhoa muissa, oikeutta rakastavammissa kansoissa, että nyt tänä kesänä, elokuussa, on kuulutettu kokous Schweitziin, jossa edustajia monista muista maista tulee neuvottelemaan lakeja muuttolintujen suojelukseksi.

Minkätähden saa muukalainen lukea meidät raakojen ja julmien kansain joukkoon? Minkätähden ei hän enemmän saa lukea meitä hyviin ja valistuneisiin? Kannattaahan toki olla hyvä eläimiä kohtaan. Hoida hevostasi, karjaasi, metsästysmaitasi ja kalavesiäsi niinkuin hoidat peltoasi, ja ne antavat sinulle leipää, kun pelto antaa katoa! Katso mitkä rikkaat muona-aitat Jumala on antanut Suomelle metsissämme ja vesissämme! Mutta mitä tekevät ihmiset? He hävittävät metsät, he ryöstävät vedet kalan kutu-aikana, ja sitten, katojen tullessa, nureksivat he että Jumala vei heiltä jokapäiväisen leivän!

En sano tätä sentähden, että uskoisin teitä siellä Mäntän tehtaalla tietämättömämmiksi tai kovempi-sydämisiksi kuin muita maamiehiämme. Tiedänhän että teissä on taitavia, älykkäitä ja hyviä ihmisiä, jotka ovat esikuvaksi muille. Mutta juuri sentähden tulee näiden ymmärtävämpien ja tunnollisempien yhdistyä opettaakseen kansalle jotakin parempaa. Se on niinkuin raittius-yhdistysten. Kun ne ensiksi alkoivat, ajatteli moni: mitä hyötyä siitä on? Joka ryyppää, hän ryyppää kuitenkin, ja joka on raitis, hän ei tarvitse mitään yhdistystä.

Mutta katso nyt, muutamain vuosien perästä, mitä raittius-yhdistykset ovat vaikuttaneet, ja Jumalan avulla pesevät ne ajan pitkään suuren häpeäpilkun pois Suomen kansasta. Samalla tavoin pesevät ajan pitkään eläinsuojelus-yhdistykset toisen häpeäpilkun kansan omastatunnosta. Ne istuttavat Jumalan voimassa ja Jumalan rakkaudessa kaikkeen kansaan, lapsista alkaen, oikeutta kaikkia eläviä olentoja kohtaan. Miten saatamme yht'aikaa harjoittaa oikeutta ihmisiä ja vääräryyttä eläimiä kohtaan? Rakentuuhan kaikkalainen onnellisuus, kaikkalainen kristillinen usko ja kaikkalainen omantunnon rauha siihen, että tehdään oikeutta kaikille.

Nyt on kesä ihanimmillaan ympärillämme, koko luomisto kiittää Jumalaa. Meidän tulee myöskin kiittää Jumalaa palvelemalla hänen valtakuntaansa vanhurskaudessa. Maa on hänen ja kaikki mitä sen päällä on. Suomi on oleva kristitty maa ja sen kansa asuva vanhurskauden majoissa. Herran voimallinen käsi on suojeleva sitä kaikesta pahasta ja antava sen kasvaa armossa ja viisaudessa sukupolvesta sukupolveen.

Koivuniemi 1894.

Onko eläinsuojelustyö oikeutettua ja siunausta tuottavaa?

Kun ihminen aloittaa vaelluksensa elämän tiellä, valikoi hän usein itselleen mielilauseen, elämänohjeen, jota sitte kernaasti seuraa. Joutuessaan epävarmuuteen, kahden vaiheille, pitäisikö tehdä niin vai pitäisikö tehdä näin, pitäisikö lähteä oikealle vai pitäisikö lähteä vasemmalle, muistuu usein mieleensä lause, jonka on ohjenuorakseen valinnut, ja hän seuraa sitä tietten eli tietämättään. Voi tapahtua niinkin, että tällaisesta muodostuu se johtava tähti, jonka valoa seuraten astuskelemme elämän luikertavia polkuja, tienviitta, joka vie meidät onneen eli onnettomuuteen, hyvään eli pahaan, riippuen olosuhteista ja asianhaaroista, vaikka kuitenkin etupäässä meistä itsestämme. Varmasti saattaa sanoa, että kohtalomme ensi sijassa riippuu itsestämme ja että useimmittain käy toteen sananparsi: „Jokainen on oman onnensa seppä“.

Ylipäättään käy meille aina hyvin jos kohtelemme muita samalla tapaa kuin toivomme heidän meitä kohtelevan. Sattuva lause, jota jokainen saattaa seurata pelkäämättä harhaan joutuvansa, on tämä;

„Oikeutta kaikille“.

En tarkoita tällä „kaikille“ ainoastaan ihmisiä, ei, minä tarkoitan sillä kaikkia luotuja olennoita, jotka meidän kerallamme nauttivat päivänpaistetta ja kevään suloutta, lämpöä ja valoa sekä muita luonnon runsaita antimia. Tarkoitan siis myös kaikkia eläimiä.

Joku ehkä väittää: „Mutta ihminenhän on luonnon ja eläinten herra; ihminen saa kohdella eläintä miten tahtoo“.

Pois se!

Jos vaikka pitäisimmekin itsemme eläinten hallitsijoina sen nojalla, että olemme niitä väkevämpiä, etenkin henkisesti väkevämpiä, on meidän muistettava, että väkevämmän tulee heikompaa suojella ja että sillä, jolla on suuremmat oikeudet, on myös suuremmat velvollisuudet. Jos opimme tuntemaan ja rakastamaan eläimiä, jos aina muistamme että ne ovat lähteneet saman armollisen Luojan kädestä kuin mekin, vaikk'eivät ole saavuttaneet samaa kehitys-astetta kuin me — niin harjoitamme aina oikeutta eläimiä kohtaan.

Että eläinsuojelustyö on täysin oikeutettua, saattaa todistaa monelta eri näkökannalta. Ajatelkaamme ensi sijassa uskontoamme, joka monenmoisella tavalla kehottaa laupeuteen eläimiä kohtaan. Raamattu mainitsee useassa kohti tästä, kuten esim. „että Jumala armahti Niniveä sentähden kun siellä oli 120,000 pientä lasta ja *sitäpaitsi monta eläintä*“.

Ja kun Jumala 5:nä ja 6:na luomispäivänä oli luonut eläimet, edellisenä kaikki vedessä ja ilmassa elävät, jälkimäisenä metsänpedot, sarvikarjan ja kaikki maassa elävät, niin hän näki, että kaikki olivat hyvin tehty ja *siunasi ne*.

Jumala *siunasi* eläimet. Se todistaa enemmän kuin mikään muu, kuinka suuren arvon hän antoi niille, kuinka tärkeälle sijalle hän asetti ne luomakunnassa.

Sitte sanoo Jumala: „Kaikki eläimet maassa ovat minun ja karja vuorilla, joka nousee tuhansiin. Minä tunnen kaikki linnut vuorilla ja kaikki maan eläimet näen minä“.

Ja huokaavalle karjalle sanoo Luoja lohduttavasti: „Elkää peljätkö te eläimet maassa, sillä erämaa on kukoistava teille ja puut kantavat hedelmiä ja viikunapuut ja viiniköynnökset myös runsaasti hedelmiä“.

Niin, eipä edes pieni varpunenkaan putoo maahan ilman Jumalan tahtoa, sanoo pyhä kirja.

Ja kumminkin asettuu ihminen usein tuomariksi toisen eli toisen eläinlajin yli tuiki unohtaen, että jokaisella eläimellä on tarkoituksena, määrätty paikkansa luomakunnan suuressa huoneistossa. Totta on tosin, että n. s. „vahingolliset eläimet“ voivat lisääntyä niin runsaasti, että niitä täytyy hävittää. Mutta hävittämisen ja tappamisen täytyy silloinkin tapahtua niin äkkiä ja tuskattomasti kuin mahdollista. Sitäpaitse emme aina oikein tiedä, mitkä eläimet ovat vahingollisia mitkä ei.

Ylipäättään olisi alati muistettava, että kaikilla, joka on Luojan kädestä lähtenyt, on määrätty tarkoituksensa, että jokaisella elävällä olennolla on tehtä-

vänsä, jota ei toinen voi täyttää. Tämä vakuutus herättää meissä kunnioitusta kaikkia elämän lahjalla varustettuja olennoita kohtaan. Luonnossa löytyy niin monta salaisuutta, jota me ihmiset emme käsitä. Kohtaamme niin monta arvoitusta, jota emme pysty selittämään. Me emme taida synnyttää elämän kipinää; elkkäämme sitä myöskään ajattelemattomasti sammuttako.

Jaloluontoinen tuomari vapauttaa mieluummin kuin tuomitsee sellaisen syytety, josta on epävarma. „Parempi päästää kuin langettaa“ sanoo hän. „Parempi päästää kuin langettaa“ pitäisi olla meilläkin ojennusnuorana tuomitessamme yhtä tai toista eläinlaatua, jota emme täydellisesti tunne emmekä osaa arvostella.

Kenenkään voimassa ei tietysti ole poistaa kaikkia kärsimyksiä tiellemme sattuvilta eläimiltä, vaan hyvällä tahdolla saa sentään paljon hyvää aikaan. „Elä konsanaan jätä auttamatta hädässä olevaa eläintä, vaikkapa missä ja milloin sen koktaisit“, on sääntö, jota on aina seurattava. Muistakaamme se kalaretkillekin lähtiessä! Pitäkäämme mielessä, että kalan olinpaikka on vesi, ettei sitä saa koskaan heittää rantahiekalle kitumaan ja kuolemaan. Onhan mukana veitsi, leikkaa sillä poikki kalan selkäranka heti pään vierestä! Kun sen tekee kuolee kala kohta ja on sen liha paljon maukkaampaa kuin hitaan, tuskallisen kuoleman perästä.

Elkkäämme myöskään unohtako pikku lintusia, jotka meitä riemastuttavat laulullaan. Opettakaamme lapset niitä rakastamaan, niitä puolustamaan, suojelemaan niiden pesiä ja pieniä poikasia.

Hyvä työ tulee aina palkituksi. Kun opetamme lapsille tämän, tulee heistä *hyviä*, tulee heistä *onnellisia* ihmisiä, sillä ainoastaan hyvä ihminen voi olla onnellinen.

Vanhoista ajoista jo arvosteltiin ihmisen luontoa sen mukaan, miten hän kohteli eläimiä. „Joka on hyvä eläimille se on hyvä ihmisille“, sanottiin ennen aikaan ja niin sanotaan vielä tänäkin päivänä.

Olen vasta puhunut alemmista eläinlajeista. Mutta muistakaamme, että kuta korkeammalla kehityskannalla eläimet ovat, sitä runsaammin ne ovat varustetut samankaltaisilla omituisuuksilla kuin me itse, sitä kipeämmin niihin kaikki kärsimykset koskevat.

Tämä on tietysti meitä lähinnä olevien — koti-eläinten laita.

Olemmekohan me niille niin kiitollisia kuin pitäisi? Teemmeköhän niiden elämän palveluksessamme niin keveäksi ja tuskista vapaaksi kuin voisimme? Luulenpa, että rehellisin vastaus tähän on: ei

Mitenkähän on esim. hevosen, laita! Hevosen, joka aurat, karhit, kuormat meille vetää, kuumat, kylmät kestää nöyränä ja uskollisena. Miten sen vaivat palkitsemme? Useinkin kiittämättömyydellä. Kun se on uupunut pitkästä elämän työstään, voimat väsähtäneet, myydään se markkinoille, vaihdetaan vieraille kysymättä millaisille päville se nyt pääsee, ajattelematta, että sitä ehkä lyödään a piestään sen viimeisinä elonhetkinä. Ja useinkin tehdään kaupat liian hätäisesti, liian ajattelemattomasti. Ottakaamme huomioon, missä tilassa hevosmiehet useinkin ovat markinoilla.

Kaksi häpeäpilkkua tahraa Suomen mainetta: juopous ja eläinräökkäys. Toinen usein johtuu toisesta, toinen synty seuraava toista.

Mutta kumpikohan kärsii enemmän juoppouden turmiollisista seurauksista, ihminen, joka kyllin kyllä ansaitseisi rangaistuksen kevytmielisyydestään että on liikoja nauttinut, vaiko viaton eläin, joka on täyttänyt kaikki velvollisuutensa? Syytön saa kärsiä. Eläin, nöyrä, altis, kelpo hevonen saa kärsiä, saa pitää hyvänään piiskaniskuja ja seipään lyöntiä, saa nähdä nälkää ja janoa, saapa usein elinkautisilla kärsimyksillä maksaa isäntänsä huimapäisyyden. Se on väärin, se on surkuteltavan väärin. Ihminen saa myös kerran kärsiä pahoista töistään, vaikk'ei rangaistus tule kohta. Hän vetää suuren edesvastauksen päälleen, sillä kirjassa sanotaan: „niinkuin kylvät, niin pitää sinun myös niittämän“.

Niinpä koettakaamme yksissä neuvoin pestä pois tahrapilkkuja kansamme maineesta. Juoppous pois ja pois eläinräökkäys.

Hyvällä tahdolla voimme paljo edistää hevosen hyvinvointia ja viihtymistä. Kas tässä muutamia sääntöjä, jotka on hyvä pitää mielessä:

Rakenna talli valoisa.

Pidä seimi puhtaana.

Pidä ilma tallissa raittiina.

Poista kaikki jäännökset edellisistä aterioista ja katso, ettei ruoka hajahda happamalta ja pahalta.

Sui hevostasi ja pidä se kaikin puolin puhtaana.

Pane sille olkia eli turvepehkua makuusijaksi.

Katso, että sillä on sopivat länget ja silat.

Elä nyi ja temmo sitä ohjaksilla suupielistä.

Elä pane sen suuhun kylmiä kuolaimia, sillä ne polttavat kuin tuli hevosen suuta ja tekevät useinkin kipeitä haavoja.

Aja käyden ylämäessä.

Pidä hevosellasi talvella loimi.

Hyvin ja huolellisesti hoidettu hevonen kestää paljo kauvemmin kuin huolimattomasti pidetty, muista se!

Melkein samaa kuin hevosesta saattaa sanoa muidenkin eläinten hoidosta, niinkuin sarvikarjankin esim. Elkkäämme unohtako, että puhtaus, raitis ilma ja valo on yhtä tärkeätä eläinten kuin ihmistenkin viihtymiselle.

Lampaiden ja sikojen hoito laiminlyödään usein. Luullaan, että sika viihtyy paraiten liassa. Se on erehdys. Sen nahka halkee kuumassa päiväpaisteessa ja sen tähden se rypee rapakoissa ja ojissa — mutta menee mieluummin puhtaaseen veteen, jos sitä on lähitienoilla. Onpa sika älykäskin, vaikkei sitä juuri ole huomioon otettu. Siitä on meillä, niinkuin muistakin eläimistä, paljo oppimista.

Muun muassa on sioilla se ominaisuus, että ne ovat vaarassa erinomaisen koossapysyviä. Jos susi tahi muu vihollinen hätyyttää sikalaumaa, ottavat kaikki osaa puolustukseen eikä ainoakaan ole niin kehno, että hylkäisi ystävän hädässä. — Voikohan meistä ihmisistä aina sanoa samaa?

Viisas kuningas Salomo oli oikeassa sanoessaan, että eläimet voivat esimerkillään opettaa ihmisiä velvollisuuksiaan täyttämään.

Nainen, äiti, perheenemäntä voi vaikuttaa paljo eläinten aseman parantamiseksi. Kunpa hän sen tekisi, kunpa hän aina käyttäisi lempeää vaikutusvaltaansa! Kunpa hän opettaisi nuorelle pojalleen, että tämä on raukkamainen jos lyö, että tämä on uljas jos puolustaa heikompaansa. Kunpa hän istuttaisi tyt-
tärensä poveen, että jokaisen jalon naisen tulee auttaa ja lohduttaa missä vain voi, aina ja joka paikassa. Että naisen ihana kutsumus on pyyhkiä kyyneleitä ja parantaa haavoja!

Ja kun eläinten kuolinhetki on tullut, niin koettakaa se tehdä niin helpoksi ja tuskattomaksi kuin on mahdollista. Teurastuskysymys on tärkeimpiä kysymyksiä. *Ennen veren laskemista on eläin tehtävä tunnottomaksi*, muistakaamme se aina,

Elkä antako lasten olla näkemässä teurastuksia.

Pitäkää lapset niin kauvan kuin mahdollista erillään kaikesta mikä on julmaa, raakaa ja rumaa! Tiedämmehän että lapsen mieli on pehmeä kuin vaha, johon helposti jää jälki.

Eikä lapseen voi olla tekemättä pahaa vaikutusta, kuin se näkee tapettavan ja suuhun syötävän kesyn koti-eläimen, jota se on tottunut pitämään ystävänään.

Vielä pyytäisin teitä hartaasti, ettette antaisi milloinkaan toisen eläimen olla näkemässä toisen surmaa.

Teurastuttakaa, jos suinkin käy päinsä, aina eläimenne tottuneella opin käyneellä teurastajalla.

Niin, vaikuttakaamme kaikki kuntomme mukaan, rauhan palauttamiseksi maan päälle, synnin ja surun rikkoman rauhan ja sopusoinnun palauttamiseksi. Siunaus seuraa askeleitamme, jos teemme oikeuden, olemme laupeita ja armeliaita kaikille luoduille.

„Autuaat ovat laupeuden tekijät, sillä hekin saavat laupeuden“, sanoo raamattu.

Ja sallikaa minun lopuksi muistuttaa teille, ettei meidän omassa vallassamme ole rikkoo niitä lukemattomia siteitä, joilla me olemme yhdistetyt eläinmaailmaan.

Raamatun mukaan *koko luomakunta*, — eläimetkin siis — yhtyy kanssamme toivoon päästä kerran vapaaksi katoavaisuuden kahleista. Niin, me tiedämme, „että kaikki luontokappaleet huokailevat ja voivattelevat kanssamme siihen saakka“.

Ja raamattu sanoo myös, että tämä luomakunnan ikävä ja toivo tulee täytetyksi uudessa, tuhatvuotisessa valtakunnassa. Silloin on kaikki puutteellisuus, jonka alainen se vasten tahtoaan on ollut, kadonnut, taistelu olemassa olosta loppunut.

„Ja siihen aikaan“, sanoo Herra, „minä teen heille liiton petoeläinten kanssa metsissä, lintujen kanssa taivaalla ja matojen kanssa, jotka maassa matelevat, ja hävitän jousen, miekan ja sodat ja annan heidän elää turvassa. — Ketään ei saa haavoittaa eikä turmella minun pyhällä vuorellani“.

Ja vaikka meidän täytyisikin uhrata roponen voidaksemme auttaa hätään joutunutta eläintä, niin tehkäämme se sittenkin, sillä varmaan sellaistakin hyvää työtä tarkoittaa se kaunis raamatunlause, joka sanoo:

„Minkä olette tehneet yhdelle näistä pienemmistä, sen olette tehneet minulle“.

Constance Ullner.

Mänttä 1898.

